

25.7.2019

Tansania sijaitsee päiväntasaajalla, missä valo vaihtuu pimeydeksi ja pimeys valoksi nopeasti.

Aamulla kuuden aikaan on vielä pilkkopimeää, mutta jo hetken kuluttua aamu sarastaa, linnut heräävät laulamaan, ennen seitsemää aurinko paistaa täydeltä terältä. Illalla kuuden ja seitsemän välillä ilta viilenee ja hämärtyy, lintujen iltakonsertti soi, aurinko painuu taivaanrannan taakse.

Kun menin Tansaniaan vuonna 1990, meille Lähetysseuran työntekijöille oli määrätty ehdoton kieltä ajaa autoa pimeään aikaan. Matkustaminen ja työajot oli syytä suunnitella niin, että pimeään tullen matka ei jatkunut. Miksi näin?

Tiet ja autot olivat huonossa kunnossa. Teitä ei valaistu. Rengasrikko pakottaa pysähtymään tienvarteen, pimeällä tiellä olet turvaton. Isoilla rekoilla oli tapana pysähtyä yöksi tien päälle – ilman valoja ja varoituskolmioita. Onnettomuuksia sattui, kun autot ajoivat päin tiellä seisovaa pimeää rekkaa.

Tansaniassa olen tottunut siihen, että asuintalojen ikkunoissa on kalterit ja että yövartija vartioi taloa.

Olen kertonut, että Tansania on rauhan maa, mutta rikollisuutta on. Siellä viisas oppii varomaan pimeään aikaan.

Taustalla on köyhyyttä, näköalattomuutta, epätoivoa.

Tansanian talous on kasvanut nopeasti koko 2000-luvun, ja kasvu on vähentänyt köyhyyttä. Silti lähes puolet tansanialaisista elää kansainvälisen köyhyysrajan alapuolella. Köyhyys näkyy maaseudulla, mistä puuttuvat usein peruspalvelutkin. Köyhyys näkyy myös kaupunkien slummeissa, minne on muutettu maaseudulta paremman elämän toivossa.

Pimeys on myös köyhyyttä, tietämättömyyttä, syrjäytymistä.

Tansaniassa olen kokenut, että kirkko on tuomassa valoa pimeyteen. Kirkon ytimessä on sanoma Jumalan rakkaudesta, Kristuksesta, joka koskettaa kaikkia ihmisiä. Kirkon työ on myös konkreettista, kokonaisvaltaista ihmisen auttamista ja tukemista. Koulutyön ja sairaanhoidon aloilla kirkot ovat tehneet vuosikymmenien ajan pioneerityötä.

Katri Niiranen-Kilasi